

VECKOBLADET

Fredag 6 november

Utkommer fredagar

1998

24:e årg.

34

Från en ödmjuk riksdagsledamot

Första månaden i riksdagen har gått och det är dags att göra några reflektioner. Det första jag vill uttrycka är en ödmjukhet inför uppdraget. Att vara en av 349 i det högsta beslutande organet i ett demokratiskt land är ett privilegium. Även om vi vänsterpartister ser många brister i det svenska systemet är det ändå (jämfört med andra länder) det som ligger närmast till de ideal som uttrycks i partiprogrammet vad gäller statskicks. Ett annat faktum som inger respekt är att vara en av 43 vänsterpartister som får chans att försöka genomföra så mycket som möjligt av den som politik 12 procent av väljarna röstade på.

Parti i balansakt

De två första veckornas gruppmöten präglades av glädje och generositet. Hela Sverige förutom Gotland är företrätt i vår parti-grupp. Idel kunniga och engagerade människor med en mycket varierande yrkesbakgrund. Så småningom spreds en medvetenhet om den avancerade balanskonst som erfordras av det parti som ingår i ett regeringsunderlag utan att själv vara representerad i regeringen. Det som hände i Lund för fyra år sedan när samverkansdokumentet mellan v, s och mp förhandlades fram och posterna fördelas framstår som mycket föredömligt i förhållande till den oklara situa-

tion som råder nu på det nationella planet.

När riksdagen öppnat satte motionsskrivandet igång. Den allmänna motionstiden gick ut 28/10 samtidigt som motionerna till budgetpropositionen skulle vara inne. Överenskommelsen med sap och mp innebär att v är med i regeringsunderlaget och således lämnat rollen som oppositionsparti. Vad denna roll skulle betyda för formulering av att-satser rådde det och råder det fortfarande delade mening om. Att det inte gick att ändra på taken för de 24 olika budgetområdena 1999 framgick tydligt. Men att kräva omfördelning under taket borde vara rimligt, tyckte jag. Men min motion om hur drygt 25 miljarder inom kommunikationsområdet skulle kunna användas på ett samhällsekonomiskt effektivt sätt ansågs strida mot förhandlingsuppörelsen. Endast en bråkdel är nedskrivet samt undertecknat och därför får vi andra böja oss för förhandlarnas tolkning av var som är tillåtet.

Ökad chans för påverkan

Men det gäller att besinna sig; det kommer fler budgetförslag redan till våren och då är vi friare att framföra våra förslag. För övrigt kommer partiet in på ett tidigare stadium, vid formuleringen av förslagen, vilket vidgar chanserna till inflytande. Förhoppningarna

kring den samarbetsgrupp som ska styra majoritetens arbete för att nedbringa arbetslösheten är stor.

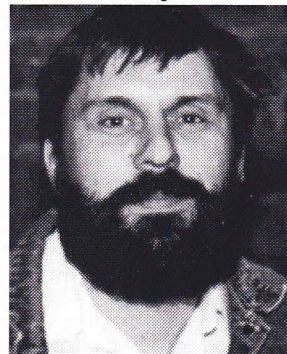
Reaktorsäkerhet

Förutom budgetmotionen om trafik var jag med och skrev en motion om reaktorsäkerhet. Motionen redogör för det stigande antalet "incidenter" och mynnar ut i krav på en utredning om den aktuella situationen vad gäller säkerheten för de svenska reaktorerna. Det behövs för att kunna rangordna dem inför den förestående avvecklingen. Motionen kräver också en ändring av lagen om kärnteknisk verksamhet för att närliggande kommuner som inte ingår i det inre beredskapsområdet också ska få representation i de lokala säkerhetsnämnderna. Ett bifall till lagändringen skulle ge Lund en garanterad plats för att inte vara beroende av Kävlingepolitikernas välvilja för att få insyn i vad som händer på Barsebäcksverket.

Det gick inte att ena partiet vad gällde minerallagen. I denna fråga var den geografiska härkomstens betydelse för hur man förhåller sig till naturresurserna helt avgörande. Sven-Erik Sjöstrand från Perstorp och jag skrev på en motion som Lennart Wärmbys formulerat med utgångspunkt i värnandet om natur (exempelvis på Österlen) och naturresurser.

Karin Svensson Smith

Doldis fyller 50

Sven-Bertil Persson har fyllt 50 år.

Han är en av vänsterpartiets tyngsta politiker i Lund.

Sven-Bertil är allmänpolitiker. Men han har mest blivit bekant för sitt arbete med sociala frågor, under de två perioder vänsterpartiet haft regeringsmakten i Lund i koalition med s och mp.

Sven-Bertil äger en tillbakadragen stil, men han har haft större inflytande över åtskilliga lundabors vardag än som är känt. I de tunga individ- och familjeärendena har han utmärkt sig som en klok och eftertänksam politiker, mycket skicklig på att lösa svåra problem och föreslå bra kompromisser. Det är med saknad som många tjänstemän inom socialförvaltningen skiljs från honom efter nederlaget i höstens val.

Sven-Bertil är småbrukarson från Norra Vram i nordvästra Skåne och kom till Lund i början av 70-talet. Han jobbade i jordbruket men sadlade om och blev forskollärare, ett ganska ovanligt val för en karl vid den tiden.

Vinjetten i Veckobladet "I huvudet på en kommunalpolitiker" passar Sven-Bertil, trots att han "började" som anarkist. Han har i olika omgångar suttit i kommunfullmäktige sedan 1976. Han tog över i kommunstyrelsen efter Rolf Nilson 1985, och i den första röd-gröna koalitionen 1988 blev han inflytelserik vice ordförande i den tyngsta facknämnden på den tiden, socialnämnden, där han jobbade tillsammans med socialdemokraten Margareta Dovsjö.

Den första röd-gröna alliansen som på intet sätt var självklar, höll på att kompliceras genom att Sven-Bertil förälskade sig och bildade familj med miljöpartiets partiföreträdare.

forts sid 4

musikens makt och vanmakt hanns eisler 100 år

En föreställning om musik och politik av och med Sven Kristersson, Olof Höjer, Sinja Nordenhök samt Röda Kapellet.

En tysk kväll med doft Berlin & Brecht men också av Hollywood!

God mat, bar och café. Öppet 18.30-23.

Söndag 8 november kl 20.
Mejeriet

Inträde 80 kr (vänsterns valaktivister får särskilt erbjudande).
Medarrangör är Plektrum (medlemmar halva priset).

Att uppfostra ungdomar - ett samhällsansvar?

För några veckor sedan fick jag av VB i uppdrag att recensera en nyutkommen bok; "Uppfostringsanstalten - Om tvång i föräldrars ställe" av Claes Levin. Han är psykolog och forskar vid Lunds Universitet, och boken är hans doktorsavhandling i socialt arbete. Eftersom jag är socialarbetare och arbetar med barn och ungdomar läste jag boken med stort intresse. Jag förstod av texten på baksidan av boken att Claes Levin är kritisk till våra ungdomsinstitutioner i Sverige och intog en försvarsställning medan jag läste: "Uppfostringsanstalten är en misslyckad socialuppfinning. Hela historien kring denna institution i dess olika namnformklädnader (bl a "skyddshem", "ungdomsvårdsskolor", "§ 12-hem" och särskilda ungdomshem") visar att den skapar problem, men inte löser några." och: "Hur kan uppfostringsanstalter få fortsätta att finnas? Hur kommer det sig att man till och med bygger fler?"

Misslyckad uppfinning

I boken beskriver Claes Levin Råby ungdomshem, som ligger strax utanför Lund. Därav har boken lokalt intresse för oss lundabor. Men det som framför allt engagerat mig till både denna 'recension' och de diskussioner jag för med min omgivning efter att ha läst boken, är de politiska och historiska tankegångar Claes Levin redogör för i början av den. Så trots att adrenalinnet rann till när jag högg in på boken insåg jag ganska snart att den är ett ypperligt underlag för politiska diskussioner om just socialt arbete. Något som jag

dessutom anser att vi politiskt engagerade diskuterar alldeles för sällan, särskilt om man betänker det ansvar och de kostnader i synnerhet kommunerna har som en följd av den rådande lagstiftningen.

Kontroll av de fattiga

Om uppfostringsanstaltens uppkomst berättar Claes Levin följande: "Grunden till dagens differentierade anstalter för olika grupper av människor hittar vi i medeltida försök till kontroll av de fattiga massorna." och: "Dödsstraffet blev till ett redskap för att få påstått farliga individer ur vägen. — Även för barn kunde straffen för små förseelser vara grymma och kroppsliga." Om Tukthuset i Amsterdam, som Claes Levin ser som föregångare till dagens uppfostringsanstalter skriver han följande: "I Amsterdam menade man att de traditionella metoderna att komma tillrätta med farliga lösdrivare inte var effektiva nog. Sysslolöshet och lättja sågs av stadssekreteraren Coornhert som roten till fattigdom och kriminalitet. Galgen avskräckte inte nog; därför skulle medel införas som var "bittrare än döden." Därefter beskriver Claes Levin hur man under 1800- och 1900-talet inför behandlingstanken: "Genom att ge straffet en ny framtoning och en ny ideologi, behandlingsideologin, kunde man omhänderta såväl laglösa barn och unga som barn som för illa på andra sätt." Som lagstiftningen ser ut i dag är det fortfarande så att man kan omhänderta barn och ungdomar både utifrån deras eget beteende och

omständigheter omkring dem som gör att de får illa. Så där har mycket lite förändrats. Samma gäller för det dilemma Claes Levin lyfter fram, nämligen konflikten mellan samhällets krav på straff och allmänprevention å ena sidan och behandlingsideologin å den andra.

Mer skada än nytta

De ungdomar som också får komma till tals i boken och som Claes Levin träffat på Råby upplever frihetsberövandet som mycket negativt. De ser ett problem i att man blandar yngre och äldre (det vill säga mer erfarna) ungdomar och de hade önskat mer hjälp med att utvecklas som personer. De beskriver alltså att de befinner sig i en situation avlägsen den som är meningen med placeringen. De ansvariga för placeringen - socialsekreterarna - ser de som personer som finns långt ifrån dem och som har mycket makt.

I sina slutsatser skriver Claes Levin: "Genom att inte betrakta "uppfostring" som en humanistisk reform, som någonting kvalitativt skilt från straff, utan som ett nytt sätt att straffa, blir anstaltens institutionalisering och framgång begriplig." Han menar alltså att anstaltens fortsatta framväxt beror på att deras syfte är ett annat än det uttalade och att anstalterna inom detta uttalade område, som främst utgörs av omgivningens förväntningar, uppfyller kraven och därför får leva vidare. Därför är det också meningslöst att försöka mäta behandlingsresultat utifrån de uttalade målen med institutionerna. Gör man det finner man ju att anstalterna är till mer skada än nytta

för den enskilde unge och att deras förekomst därför är oförsvarlig. Claes Levin skriver: "Det arbete som personalen utför inom anstalterna är en moralisk aktivitet som hämtar sin legitimitet från den familj som den kompletterar och ersätter. — Men som straff och ersättning för fängelset skall den samtidigt innebära ett lidande för den intagne."

Grundliga reformer krävs

Så vad gör vi nu då? "Systemet måste förmodligen reformeras från grunden...", skriver Claes Levin. Han diskuterar alternativ till ungdomsvård, som bör innehålla mer av det uttalade behandlingssyftet i praktiken och mindre av frihetsberövande. Han hämtar exempel på mera lyckad uppfostran och behandling från Skå-projektet, dvs Gustav Jonssons Barnbyn Skå på 40- och 50-talen.

Själv ser jag i första hand två stora uppgifter; i mitt yrke behöver tyngden läggas mer och mer på det förebyggande arbetet med barn och ungdomar. Därför kan heller inte skola, förskola och barnhälsovård längre vara föremål för neddragningar om kommunerna samtidigt skall kunna ta sitt ansvar. På den politiska arenan bör sociala frågor ta allt större plats för att vi dels skall ta vårt ansvar för att samhället faktiskt är 'fosterhem' åt en grupp ungdomar som emellanåt har det oerhört tufft och dels för att familjer som har det svårt socialt och/eller ekonomiskt och som av de skälen drabbas av tvångslagstiftning idag är direkt beroende av de politiska beslut som fattas.

Mari J. Fransson

Eftervalsarbete och Lundahelg med Ung Vänster

Efter vår eminenta valkampanj här i Lund var det nog många som kände sig slutkörda och ville ta timeout från politiken ett slag. Men tji fick de då eftervalsarbetet snabbt kom på dagordningen. Vi hade fått i massvis med nya sympatisörer och medlemmar och nu var det dags att engagera och utbilda dem för att få fram en mer effektiv och kampinriktad klubb, en ny klubb för ett nytt Lund, om man så vill.

Som stort eftervalsprojekt har vi liksom hela förbundet en insamling till Fristadsfonden och vi satte snabbt ihop en planeringsgrupp med både nya och gamla medlemmar. Kampanjen här i Lund ska pågå till februari -99 och vi har satt som mål att samla in 10.000 kr.

En viktig del i byggandet av en starkare organisation är de cellgrupper vi delat in oss i, och deras arbete har nu börjat komma igång bättre med fasta mötestider och grundstudiecirkel inplanerade.

Men cellgrupper och praktisk verksamhet är inte allt så vi beslöt att ha en Lundahelg ute på Kvarnby folkhögskola. Två dagar (24-25 oktober) fyllda med politiska och

sociala aktiviteter så att nya och gamla medlemmar hade chansen att lära känna varandra bättre. Det blev en succé med två jättebra föredrag om Schengenavtalet av Hans Linde och om Flyktinggömmning av Micke Persson som tillsammans med filmen "Spring för livet" var ett bra avstamp inför den kommande Fristadsfunds-kampanjen. På helgen diskuterade vi även organisatoriska frågor och klubbens framtid, styrkt av Daniel Sestrajcs föredrag om Ung Vänsters historia. Som sista grej snackade vi igenom fristadsfundsgruppens förslag på uppläggning av kampanjen och sedan åkte vi hem (efter ett noggrant rengöringsarbete av lokalerna). Det enda som behöver tilläggas var väl att maten (som alltid) var otroligt god och att vi förseningar till trots faktiskt hann med nästan allt vi planerat.

Ung Vänster Lund kan nu starkare än någonsin vända blickarna framåt mot ett bättre Lund, i ett bättre Sverige, i en bättre värld, en socialistisk värld.

David Lindberg

Åter dubbelkommando (v)

Ett rykande färskt reportage från medlemsmötet. De punkter som skulle tas upp var val av ledamöter i kommunstyrelsen och partiföreträdare.

Uppslutningen var god: 22 närvarande, vilket får anses bra för denna typ av interna kommunala/personalpolitiska frågor.

Valberedningens förslag rörande ledamöter i kommunstyrelsen antogs: Roland Andersson ordinarie och Mats Olsson ersättare. Samtidigt lades förslag om utskottsplatser, vilka också accepterades. Mats nomineras till andre vice ordförande i miljöutskottet; Roland till samma position i förhandlingsdelegationen samt till arbetsutskottet.

Frågan om vänsterns partiföreträdare gäller en tjänst som betalas av kommunen för att någon skall kunna å partiets vägnar ägna sig åt framför allt kommunalpolitiska frågor. Här fanns nominerade Mari Fransson, Mats Olsson och Cecilia Wadenbäck. Förslaget var att Mats och Cecilia skulle dela på partiföreträdarskapet, med områdesfördelningen att Mats skulle ansvara

för det utåtriktade parlamentariska arbetet och Cecilia för den kommunalpolitiska. Båge accepterade denna arbetsfördelning. Valberedningens förslag antogs, men i sammanhanget diskuterades också den alltmer akuta frågan om en ombudsman för partiet. Sven-Bertil Persson lämnar tjänsten vid årsskiftet, och det är alldeles klart att utan en Sven-Bertil klarar vi inte partiarbetet. Han har till exempel varit ansvarig för VB:s tryckning och distribution. Närvaron av en person i partilokalen blir allt viktigare i takt med att vi får fler medlemmar. Allt detta innebär en större arbetsbörda, som måste accepteras som en följd av att vi har blivit ett mycket större parti. Problemet är finansieringen av en sådan tjänst: budgeten är fortfarande mager, och det kommer att dröja innan valresultatet slår igenom i form av mer pengar. Frågan om ombudsman fick alltså skjutas på framtiden: förhandlingar måste föras och finanserna redas ut innan några realistiska förslag kan läggas.

Charlotte Wikander

Hanns Eisler och hans tid

Följande översikt av Hanns Eislers liv och verk skrevs till en sommarkurs 1985 av Bengt Hall, saxofonist i dåvarande Lunds Kommunistiska Blåsorkester, numera Röda Kapellet. Artikelns början återges här i förkortat skick. Skälet är att vi vill ge en bakgrund till firandet av Eislers hundraårsjubileum nu på söndag, med Röda Kapellet, Sven Kristersson och andra artister – se annonsen på första sidan.

Tyskland hade förlorat kriget. Runt om i Europa växte kraven på radikala samhällsförändringar. Oktoberrevolutionen blev både ett hot och ett hopp för miljoner människor. I Tyskland vägrade borgerligheten tro att Tysklands "övervinnliga armé" kunde ha besegrats i ett öppet och årligt krig. Man skapade dolkstötslegenden. Förlusten berodde på arbetarna som hade vilselett av den röda propagandan.

Den socialdemokratiska majoriteten trodde inte på en genomgripande revolution av det sönderfallande samhället. Vänstern kring Spartakusgruppen, sedermera kommunistpartiet, bedömde att arbetarnas gemensamma styrka var tillräcklig för att vinna ett inbördeskrig. I oktober 1918 utbröt bland matrosarna i Kiel ett myteri som med blixtnas hastighet spred sig över Tyskland. I alla större städer demonstrerade arbetare och soldater mot kriget, mot allt militärt förtryck och mot monarkin. Arbetar- och soldatråd bildades och övertog makten i fabriker, militärförband och en del städer.

Kejsaren abdikerade i november och flydde till Holland. Den siste monarkistiske rikskanslern, prins Max, utsåg socialdemokraten Friedrich Ebert till sin efterföljare för att förhindra kaos. Samma månad slöts vapenstillståndet.

Men revolten slogs ner av reguljära trupper och reaktionära frikåror. Kommunisternas ledare Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg mördades. Ytterst ansvariga för alla illdåd och repressalieåtgärder var socialdemokraten Gusav Noske som till varje pris ville förhindra en revolutionär omvälvning. Under hans beskydd uppstod en mängd privatarméer och frikåror, som sedan skulle bilda en grogrund för Hitlers SA och SS.

Berlin på tjugotalet var en häxkittel. Förlorade illusioner, det gamla samhället i upplösning, krossade värden. Inflation, arbetslöshet, svält, prostitution. Djungelns lag gällde: äta eller ätas. Människor var glada om de lyckades sälja sig och levde som om var dag var den sista. Nöjeslivet blev avancerat, depraverat. I detta kaos höjdes paroller från höger och vänster. Stormtrupperna slogs på gatorna, Hitlers "bruna bataljoner" började marschera.

Motsättningarna och politiseringen märks även i konsten. Inom litteratur, musik och bildkonst angrips den konservativa nationalismen och militarismen. De radikala konstnärerna vill nå ut till arbetarmassorna. Här finns andra författarna Bertolt Brecht och Kurt Tucholsky, bildkonstnären Käthe

Kollwitz, kompositörerna Kurt Weill och Hanns Eisler.

Eislers början

Hanns Eisler föddes i Leipzig 1898. Hans far Rudolf var österrikisk filosof, modern kom från arbetarklassen – morfadern var slaktare. 1901 bosätter sig familjen i Wien. Hanns engagerar sig under gymnasietiden i arbetarrörelsen, blir socialist och pacifist. Som sextonåring är han vid fronten som soldat.

Han börjar studera komposition i Arnold Schönbergs mästarklass i Wien 1919 – samma år som Rosa Luxemburg och Karl Liebknecht mördas. Han avslutar sina studier 1923, året för Hitlers Münchenkupp. När han blickar tillbaka gör han självkritik: "Från 1918 till 1923, i tider med inflation, Spartakuskämpar, rådsrepubliken i München, Röda armén vid Warszawa, slåss musikerna med rent tekniska ting. Icke hos en enda spåras ett litet drag av denna tids andedräkt."

Eisler blev personlig vän med Schönberg och fick genom honom förståelse för den klassiska musiktraditionen. 1923 utexamineras Eisler från Schönbergs mästarklass och står de helt på Wienskolans grund. Han blir känd och respekterad i borgerliga kretsar. Han skriver en pianosonat och får staden Wiens musikpris 1925.

Berlin och socialismen

Samma år flyttar Eisler till Berlin och engagerar sig i den kommunistiska rörelsen. Han möter social kamp, arbetslöshet och strejker. Han går med i arbetarkörer och ger ut en samling sånger som skiljer sig från de traditionella. De handlar om realiteter så som tidningsspalterna fångar upp dem.

Eisler fjärrar sig från Schönberg när han närmar sig den "Verfremdungsteknik" som utvecklas i Brechts episka teater. Och 1926 bryter han klart med sin lärare. Schönberg reagerar kraftigt mot Eislers politiska engagemang och strävan att skriva enklare musik. Han menar att Eisler gör sig skyldig till förräderi och inte förstärker tonvotekniken. (I exilen i USA kom tonvotekniken att spela en central roll i Eislers produktion, inte minst inom filmmusiken. Och under de sista åren i DDR hyllar han Schönberg, i protest mot den kommersiella musiken.)

Eisler var den förste tyske komponisten som funderade över de samhälleliga lagarna för musiken och drog de praktiska konsekvenserna av det. Han skrev talrika essäer och höll föredrag. 1927–28 författade han tretti artiklar för

Rote Fahne, det tyska kommunistpartiets teoretiska organ. Han fordrade en revolutionär musik för massan i fabriker. Musiken skulle vara ett kampmedel, vara en realistisk, klar och förstälilig musik. Han vände sig också mot den föräldrade "tendenssängen" i arbetarmusikrörelsen som stod på en låg estetisk nivå.

Han skrev "Drei Männerchöre" och ville med dem förändra arbetarsången. De var också ett angrepp på den gamla allsångsstilen – småborgerligheten som ställde gemytet framför förståndet. Han gjorde flera tekniskt krävande körverk.

Agitprop och film

Eislers avgörande språng kom när han förde in sången direkt i arbetarrörelsen. Från att komponera för proletariatet blev han proletariatets kompositör.

1927 kom han med i agitpropgruppen "Das rote Sprachrohr". Han blev dess tonsättare och pianist. För truppen skrev han flera sånger, till exempel "Kominternlied". En av de mest kända och omtyckta sångerna var "Stempel-lied" som i satirisk form angrep arbetslöshetens problem.

Genom kabarén "Die Katakombe" lärde Eisler känna Ernst Busch som han skrev flera sånger för. Det blev ett samarbete och en vänskap livet ut.

Eisler nöjde sig inte med att observera utan blandade sig med demonstranterna, och sjöng sina sånger med dem. När hans stora, oratorieliknande lärostycke "Die Maßnahme" (med Brechts text) hade premiär 1930 var han en i kören.

Eisler skrev musik till sammanlagt fyrtyl filmer. "Kuhle Wampe" är det mest betydande dokumentet från den proletära filmrörelsen i Weimarrepubliken. Filmen handlar om ett företag, kampen där och den politiska organisationen. Den andra delen är en sportfest. Censuren försökte stoppa filmen som släpptes först efter protestaktioner, strejker och långa förhandlingar. Den hade premiär i Moskva 1932 och visades kort efteråt i Berlin. Redan första veckan sågs den av 14 000 personer.

"Tillämpad musik", Brecht

Eisler började skriva kampmusik 1926/27. "Därför att han så suveränt behärskade det mest komplicerade i den nya musiken kunde han bli så originell i det enkla." Han ville bryta sig ur den borgerliga konsertsalens gränser: "Det är konsekvensen av ett revolutionärt socialistiskt program orienterat mot massorna." Hans mål var att sammanföra modern musik och progressiv massprövnad.

Liksom Kurt Weill använde han gärna begreppet "tillämpad musik", ett revolutionärt och estetiskt alternativ till den småborgerliga idén om *Gebrauchsmusik* och *Spiel-musik*. Genom att musiken bands till text och handling uppnåddes

större klarhet och enkelhet. Därmed kunde arbetarklassens breda massor med liten musikalisk erfarenhet lättare fatta det mer ovana och komplicerade i den nya musiken.

Omkring 1930 inledde Eisler sitt långa samarbete med Brecht. Brechts teorier om episk teater och politiska lärostycken innebar för musikens del att denna inte skulle gå upp i en högre enhet med texten utan berätta, ha en egen funktion. Musiken görs självständig.

I de "politiska lärostyckena" förvandlades konsertsalen till en politisk skolningskurs med musik och teater som hjälpmedel. Det kunde ske genom samarbete mellan en agitpropgrupp, arbetarkören, arbetarorkestern och projicerade skrivtavlor.

Ett av de viktigaste lärostyckena var "Die Maßnahme" 1930. Där var musiken inte av underordnad betydelse utan en i helheten integrerad beståndsdel. Stycket vill lära oss att falska förhållningssätt i revolutionära situationer kan korrigeras.

Urufförande skedde i Berlins Philharmonium den 13 december. Det var ett väldigt tekniskt arbete med bland annat tre arbetarkörer. 1930 uppfördes "Modern" efter Gorkijs roman, som också är ett exempel på episk teater.

Den klassiska traditionen

"Mozart och Beethoven måste proletariatet erövrar precis som en hälsosam bostad, en god mål tid, ett meningsfullt arbete, en bra utbildning för barnen och en trygg ålderdom", sade Eisler vid en av de många föreläsningar som han höll vid den marxistiska arbetarskolan i Berlin. Han framhöll den klassiska musikens politiska relevans. "Beethoven ... var demokrat, hyllade den franska revolutionen, var internationalist. Hans musik var ... det konstnärliga uttrycket för en framåtsträvande klass, de ideologiska grundvalarna för denna musik är dess tids revolutionära tendenser."

Även de flesta borgerliga kritiker fick medge att den av Eisler skapade nya proletära sångstilen byggde på traditionen från den klassiska musiken. En förutsättning för det nya var det melodiosa inslaget. Körverken var ofta enstämiga – de skulle kunna sjungas av arbetare. Synkoper var ett vanligt stildrag.

I sin ideologiska analys av samtidens mest inflytelserika tonsättare, Stravinskij och Schönberg, såg Eisler båda som exponenter för den "egentliga senborgerliga epoken". Den förres nyklassicism stod för anpassning och anständighet. Tolvtvontssystemet hade för Schönberg en abstrakt skönhet, men det hade sina politiska risker. Det kunde leda till "småborgerliga drag som talmystik, astrologi eller antroposofi".

Hur gick det sen för Eisler och hans teorier? Det berättar Sven Kristersson och illustrerar Röda Kapellet på söndag kl. 20. Kom till Mejeriet!

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

Så här var det Rune!

I VB nr 31 kommenterar Rune Liljekvist Jan Wallgrens politiska insatser på Norr. JW har genom sitt handlande - och ffa brist på sådant - skapat den objektiva grunden för den "uthängning", som Rune nu framtvingar genom sin insinuanta beskrivning av vad som verkligen förekommit inom det politiska arbetet inom KDN Norr. Eftersom vår bild av händelseförloppet på flera avgörande punkter skiljer sig från Runes, vill vi framföra följande:

Rune L lämnade KDN Norr på vårvintern 1998 (varför egentligen Rune lämnade förstod vi väl aldrig riktigt). Vad som därefter utspelat sig i relationerna mellan Jan Wallgren å ena sidan och den socialdemokratiska gruppen, den röd-gröna majoriteten samt nämnden i sin helhet å den andra kan Rune L följaktligen inte ha annat än, i bästa fall, andrahandsinformation om.

Runes tid i KDN Norr under ordförandeskapet av Jan W är inte något som de av oss som var med minns med enbart glädje. Den kännetecknades av stormiga gruppmöten, där Rune vid några tillfällen hotade att lämna mötet om inte Jan W och resten av s-gruppen gick honom till mötes. Ibland är minnet kort och partiskt.

Rune gör stor sak av att vi - så länge vi inte lyckats övertaga våra centrala rödgröna partiföreträdare om behovet av tillskott till Norrs budget - försökte hålla vår budget. Vi har genom personliga kontakter och skrivelser påpekat det orimliga i att vi inte fått de pengar till äldreomsorgen som vi rätteligen skulle ha haft (med fullt stöd i tjänstemännens underlag och analyser). Detta har skett i bred politisk enighet, oftast över hela det politiska fältet, men självfallet med ett särskilt ansvar för oss i den politiska rödgröna majoriteten.

Ett sådant förhållningssätt framställs av Rune som ett exempel på socialdemokraternas "höger-

vridning". I konsekvens med Runes historieskrivning blir väl "vänster" då liktydigt med att bedriva verksamhet för vilken man inte har nödvändiga pengar. Vi får väl stå ut med Runes politiska etiketterande. Det säger förmodligen mer om den som delar ut etiketterna än dem som de klistras på.

Runes recept, eftersom vi då ännu inte lyckats i våra gemensamma strävanden att få mer pengar till Norrs äldreomsorg, var att ställa sig på Fäladstorget och leda massornas uppror mot centrum. Att det var våra egna röd-gröna partiföreträdare som satt i centrum och mot vilka vi också hade ett politiskt ansvar, verkade aldrig att bekymra Rune nämnvärt. Fångad i en tradition av kommunistisk överbudspolitik, där inga gränser finns för resurser, känns situationen ovan att sitta i majoritetsställning och ta politiskt ansvar, inte minst för ekonomin. Detta dilemma "löser" Rune genom att retardera till det dåliga i den gamla traditionen, dvs att agera som om den besvärliga verkligheten inte existerar.

Vid vårt senaste sammanträde, 15 okt, fick vi besked att den "gamla röd-gröna majoriteten" tillstyrkt vår begäran om tilläggsanslag för 1999 om 1,5 miljoner, som vi också framställt i nämndens yttrande över förslaget till budget för 1999. Vi citerar protokollet från kommunalnämndens eniga yttrande över till kommunstyrelsen i augusti: "Jan Wallgren yrkar bifall till förvaltningens förslag... Per-Ingvar Almén instämmer i Jan Wallgrens yrkande."

VB-red har valt att utesluta en del av insändaren eftersom vi anser att detta inte kunde ha något intresse för andra än de redan inblandade!

Per Almén och Björn Gotfridson, socialdemokrater i KDN Norr

Personligt tillägg av Per-Ingvar Almén:

Rune Liljekvist!
Du antyder också i din artikel i VB att jag inte vågade ta på mig ordförandeskapet efter Per Wickenberg. Vad vet du om vilka samtal Per W och jag förde kring just detta, Rune? Och styrelsen för SAP Norr? Sanningen är att jag - efter moget övervägande och trots Pers upprepade "övertalningskampanjer" - tackade nej till

ordförandeskapet i KDN Norr pga min arbetssituation. Jag är bilinguallärare som hade varit svår att ersätta om ett schema skulle brytas upp under pågående läsår.

Med facit i hand är det lättare att inse att detta "pris" hade varit värt att betala. Jag gjorde en grov missbedömning, när jag våren 1997 trodde att vi under Jan Wallgrens ordförandeskap skulle kunna hjälpas åt att klara tiden till mandatperiodens slut. Jan Wallgrens intresse av och öppenhet för övriga s-gruppmedlemmars förslag och initiativ har varit minst sagt begränsat. För denna min missbedömning bär jag det fulla ansvaret. Jag har försökt att i någon mån kompensera förlusterna vi gjort som en följd av uteblivet ledarskap genom att ta ett betydligt större ansvar för majoritetens och kommunalnämndens arbete än vad som en vanlig nämndsledamot normalt gör.

Per Almén (s)

Replik till Per Almén

Orsaken till mitt inlägg i VB nr 31, var den olust jag kände över hur oanständigt Jan Wallgren behandlades i lokalpressen av fr a dig, Per Almén. Jag tycker att hela historien borde vara en intern angelägenhet för SAP. Under mandatperioden hade vi en borgerlig ledamot i nämnden som slog alla tänkbara frånvarorekord. Vi var då överens om att detta var en intern fråga för ledamotens parti. Därför undrade jag varför du inte NU kunde hålla samma måtta. Min slutsats blev att det låg politiska orsaker bakom; när det stod klart att JW skulle lämna SAP brast ditt omdöme.

Du skriver att du inte förstod varför jag lämnade KDN. Svaret är enkelt; jag kunde inte se brukare och anställda i ögonen och försvara följderna av en kommunal nedskärningspolitik som i sista hand berodde på den socialdemokratiska regeringens rikspolitik. Valet visade att många av de socialdemokratiska väljarna inte heller gillade den. De stannade antingen hemma eller röstade på vänstern. Du försvarar denna politik - det är din sak. Men att du försvarar den med gammal dålig retorik bekymrar mig. Det är ingen bra metod PA - det är andra tider nu. Mitt intryck är att du höjer rösten för att argumenten är svaga.

I ditt personliga tillägg försvarar du dig mot något jag aldrig skrivit (att du inte skulle ha "vågat" ta posten som KDN-ordf). Jag konstaterade bara att du avböjde.

Och att JW tog på sig den svåra uppgiften. Vilket du själv bekräftar. Faktum kvarstår PA; Jan Wallgren blev "uthängd", jag reagerade mot detta. Nu skriver du att det är jag som "framtvingar" denna smutskastning. Jag känner oroligt efter om örönen sitter kvar.

Rune Liljekvist

Doldis....forts fr sid 1

Under den senaste mandatperioden har Sven-Bertil både varit ordförande i socialnämnden, ledamot i kommunalnämnden i Dalby, delat partiföreträdarskapet med Roland Andersson samt jobbat som ombudsman, vilket gjort honom till lokalorganisationsens ende heltidspolitiker.

Nu drar han ner, men behåller uppdraget i kommunalnämnden i Dalby, där han bor i Solbyn. Men vi lär nog få se mer av honom i politiken framöver, hoppas vi.

VECKOBLADET
Detta nummer gjordes av Karin Blom
Marianne Sonnyb och Bodil Veige.
Näste redaktör: Rolf Nilsson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123.
Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilsson 046-12 90 44
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.